

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/195/2020
Identifikačné číslo spisu:	7113210221
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7113210221.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu Stavebné bytové družstvo I, Košice, so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, IČO: 31 661 734, zastúpeného advokátskou kanceláriou HUSAR AND PARTNERS S.R.O., so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, proti žalovaným 1/ U. U., bytom v M., I. XXXX/X, 2/ Y. U., bytom v M., I. XXXX/X, 3/ U. Z. (nar. XXXX), bytom v M., I. XXXX/X, 4/ Ľ. Z., bytom v M., I. XXXX/X, 5/ U. Z. (nar. XXXX), bytom v M., P. R. XXXX/X, 6/ G. Z., bytom v M., P. R. XXXX/X, 7/ G. U., bytom v M., I. XXXX/X, 8/ X. U., bytom v M., I. XXXX/X, 9/ U. E. V., bytom v F., N. XXX/XXX, 10/ U. X., bytom v M., I. XXXX/X, 11/ U. E., bytom v M., I. XXXX/X, 12/ P. B., bytom v M., I. XXXX/X, 13/ U. F. B., bytom v M., I. XXXX/X, 14/ L. Y., bytom v M., I. XXXX/X, 15/ C. M. B., bytom v M., B. XXXX/XX, 16/ C. R. M., PhD., bytom P. XXX, 17/ U. T., bytom v M., M. XXXX/XX, 18/ P. T., bytom v M.C., M. XXXX/XX, 19/ C.. Y. M., bytom v M., M. XXXX/XX, 20/ C.. Ľ. M., bytom v M., M. XXXX/XX, 21/ C.. U. Š., bytom v M., M. XXXX/XX, 22/ C.. P. P., bytom v M., M. XXXX/XX, 23/ C.. O. P., bytom v M., M. XXXX/XX, 24/ U. R. N., bytom v M., M. XXXX/XX, 25/ W. M., bytom v F. O. Z., časť V. X, 26/ C.. L. B., bytom v M., M. XXXX/XX, 27/ IO. T. B., bytom v M., M. XXXX/XX, 28/ U. G., bytom v M., S.G. XXXX/XX, 29/ U.. K. F., bytom v M., M. XXXX/XX, 30/ L. Z., bytom v M., M. XXXX/XX, 31/ X. Z., bytom v M., M. XXXX/XX, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 25 C 80/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. februára 2020 sp. zn. 11 Co 6/2019, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ až 31/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 12. októbra 2017 č. k. 25 C 80/2013 - 199 žalobu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v

plnej výške. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a § 120 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že sporný priestor je nebytovým priestorom, keďže rozhodnutím stavebného úradu bol určený na iný účel ako na bývanie a zmena užívania preukázaná nebola. Predmetný nebytový priestor je súčasťou obytného domu tak, ako je zapísaný na LV č. XXXXX a jeho vlastníkom bolo bytové družstvo. Družstvo bolo vlastníkom tohto priestoru do obdobia, kedy sa rozhodlo odpredať byty do vlastníctva jednotlivým nájomcom, v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z. Prevodom bytov nájomcom do vlastníctva podľa názoru súdu došlo aj k prevodu časti podielu na tomto nebytovom priestore, ktorá skutočnosť je zrejmá a vyplýva z listu vlastníctva, na ktorom je vedený obytný dom, žiaden oddelený nebytový priestor nie je tak vedený a vedený nebol ani pri prechode vlastníckeho práva k bytom na ich vlastníkov, aj z grafického znázornenia samotného prízemí obytného domu, ktorý je súčasťou každej zmluvy o prevode vlastníctva bytu, obsahujúceho aj uvedený nebytový priestor, ktorá skutočnosť v zmluve podľa § 120 Občianskeho zákonníka uvádzaná byť nemusí. Súd dospel k záveru, že predmetný nebytový priestor nadobudli pri prevode bytov do podielového spoluvlastníctva jednotliví vlastníci bytov, preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 12. februára 2020 sp. zn. 11 Co 6/2019 vo výroku I. pripustil, aby do konania namiesto pôvodne žalovaných 2/, 25/ a 26/ vstúpili žalovaní bližšie špecifikovaní vo výrokovej časti rozhodnutia. Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP) a vo výroku III. žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 80 CSP, § 2 ods. 3, § 5 ods. 1, 4, 5 a 7 zákona č. 182/1993 Z. z. Odvolací súd dospel k záveru, že na liste vlastníctva č. XXXXX, na ktorom je pod s. č. XXXX na parc. č. XXXX/XX zapísaný predmetný bytový dom, nie je zapísaný a ani v čase uzatvárania kúpnopredajných zmlúv k jednotlivým družstevným bytom nebol zapísaný žiaden oddelený nebytový priestor. Žalobca ako predávajúci v súlade s § 5 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. pripojil k prvej zmluve o prevode vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome grafický náčrt, resp. situačný plán, s vyznačením jednotlivých bytov a nebytových priestorov v dome. Z tohto nevyplýva, aby v bytovom dome bol v čase prechodu vlastníckeho práva k bytom taký nebytový priestor, na ktorý žalobca poukazuje. V prejednávanej veci bolo podľa názoru odvolacieho súdu podstatné, že predávajúcim bol žalobca, ktorý zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu koncipoval a preto aj zodpovedal za obsah zmluvy a dokladov tvoriacich jej neoddeliteľnú súčasť, už aj vzhľadom na svoj odborný personál, ktorý ich pripravoval. Súčasťou zmluvy bol aj situačný plán, teda grafický náčrt, podľa ktorého neexistoval v čase uzatvárania zmlúv v bytovom dome taký nebytový priestor, na aký poukazuje žalobca. Vzhľadom na koreláciu medzi obsahom zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu a k nej pripojenému grafickému náčrtu podľa názoru odvolacieho súdu nemožno mať pochyb, že na jednotlivých vlastníkov bytov bol v podiele podľa jednotlivých zmlúv prevedený predávajúcim spolu s bytmi aj sporný nebytový priestor ako časť bytového domu. Odvolací súd uviedol, že žalobca previedol tento nebytový priestor na vlastníkov bytov v dôsledku odborného zlyhania svojich zamestnancov zodpovedných za prípravu zmlúv. Táto okolnosť však nemohla byť pripísaná na vrub, resp. v neprospech dobromyseľných kupujúcich, ktorí toto pochybenie predávajúceho, alebo jeho omyl žiadnym spôsobom nevyvolali a v plnom rozsahu sa spoliehali na správnosť údajov v zmluvách predložených im predávajúcim. Ak teda zo zmluvy nevyplývalo, že žalobca nechce prediť sporný nebytový priestor, resp. že ho nepredáva, a na grafickej prílohe zmluvy nebol vyznačený priestor vyňatý z predaja, kupujúci nemali dôvod spochybňovať tento jeho úmysel (napokon žalobcovi žiadne zákonné ustanovenie nebránilo prediť im aj tento nebytový priestor) a spoliehali sa na obsah žalobcom vopred pripravených kúpnych zmlúv. Treba zdôrazniť, že kupujúci žiadnym spôsobom neovplyvňovali obsah zmlúv o prevode vlastníctva družstevného bytu, žalobca na ich prípravu využil svoj aparát, svoje podklady, preto aj prípadný omyl žalobcu v obsahu zmlúv nevyvolali kupujúci a nemôže byť preto tento omyl v ich neprospech. Žalobca ako predchádzajúci vlastník sporného priestoru, nikým nenútený, nie v tiesni, dobrovoľne previedol aj túto časť bytového domu na dobromyseľných kupujúcich. Jeho následný názor, že k tomu nemalo dôjsť, pretože ho nechcel prediť, nemôže nič zmeniť na riadnom a platnom

uzavretí zmlúv o prevode bytov a nebytových priestorov, vrátane aj sporného priestoru. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na znenie § 49a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. A contrario v prejednávanej veci to znamená, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj nebytového priestoru ako určitej časti bytového domu, pretože aj keď družstvo tvrdí, že predmetom kúpy nemali byť aj tieto priestory, omyl družstva pri predaji žiadnym spôsobom nevyvolali kupujúci, o jeho existencii nevedeli a vzhľadom na okolnosti uzatvárania zmlúv ani nemohli vedieť. Zákom predpokladaným spôsobom došlo tak u žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru. Vo vzťahu k žalobcom predloženej novote v odvolacom konaní (§ 366 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že táto novota nič nemení na zistenom skutkovom stave. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré následne doplnil a zmenil ďalším podaním v lehote na podanie dovolania.

3.1. Namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V tejto súvislosti v podanom dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá náležitosti v zmysle § 394 ods. 2 CSP, keď na rozsudku absentuje podpis tretieho člena senátu a z doručeného rozhodnutia nie je možné zistiť ani to, prečo k podpísaniu rozsudku z jeho strany nedošlo. Keďže rozhodnutie neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, ide o vadu v procesnom postupe súdu. Zároveň namietal, že došlo k porušeniu ustanovenia § 382 CSP, keď mal za to, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie na základe odlišného právneho posúdenia veci, s ktorým strany neoboznámil a nedal im príležitosť sa k nemu vyjadriť, v dôsledku čoho došlo k porušeniu procesných práv žalobcu. Taktiež mal za to, že odvolací súd sa nevysporiadal so základnými podstatnými otázkami pre konanie, keď rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za arbitrárne. Namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými právnymi otázkami týkajúcimi sa prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru a neplatnosti právneho úkonu týkajúceho sa prevodu nebytového priestoru. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vnútorne zmätočné a rozporuplné a to s ohľadom posúdenia povahy priestoru a jeho existencie.

3.2. V dovolaní taktiež namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súde ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), pričom išlo o právnu otázku „či zmluvou/ami o prevode vlastníctva družstevných bytov v bytovom dome mohlo platne dôjsť k prevodu nebytového priestoru, ktorý sa v bytovom dome nachádza, avšak nebol v čase prevodu na LV, na ktorom je evidovaný bytový dom zapísaný na žalovaných (prípadne ich právnych predchodcov), a to na základe toho, že prílohou zmlúv o prevode bytov do vlastníctva bol grafický náčrt podlažia, kde sa nachádza tento nebytový priestor a v zmluvách a grafickej prílohe nie je uvedené, že predmetom prevodu nebytový priestor nie je.“ Podľa názoru dovolateľa, mal odvolací súd uvedenú otázku posúdiť právne tak, že k platnému prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru na základe uzatvorených zmlúv o prevode družstevného bytu nemohlo dôjsť a to vzhľadom na absenciu základných náležitostí zmluvy o prevode nebytového priestoru podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako aj z dôvodu neurčitosti takéhoto právneho úkonu v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka.

3.3. V podaní označenom ako doplnenie dovolania prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledovných právnych otázok: „1/ Môže priestor, ktorý bol skolaudovaný ako nebytový priestor, stratiť povahu nebytového priestoru a mať povahu spoločnej časti bytového domu z dôvodu jeho nezapísania do katastra nehnuteľností? 2/ Aké právne dôsledky vyplývajú z toho, ak vlastník nebytového priestoru, ktorý je súčasne vlastníkom družstevných bytov nachádzajúcich sa v tom istom bytovom dome (budove s identickým súpisným číslom), uzavrie s nájomcami družstevných bytov zmluvy o prevode vlastníctva k družstevným bytom, pričom nebytový priestor nie je v čase prevodu zapísaný na LV a v zmluvách o prevode vlastníctva družstevných bytov nie je uvedené, že predmetom prevodu nie je na LV nezapísaný

nebytový priestor? Povedané inými slovami, je možné, aby došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru, ktorý nie je zapísaný na LV zmluvami o prevode družstevných bytov, ktoré sa nachádzajú v tom istom bytovom dome a to v časti prevodu podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, ak v zmluvách nie je uvedené, že predmetom prevodu nie je na LV nezapísaný nebytový priestor?“ V prípade prvej právnej otázky dovolateľ namietal odklon právneho posúdenia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 156/2008. Podľa názoru dovolateľa mali byť uvedené otázky správne riešené tak, že“ „1/ sporný priestor nemohol stratiť povahu nebytového priestoru z dôvodu, že nebol zapísaný na LV. Povaha nebytového priestoru vyplýva iba a len z kolaudačného rozhodnutia stavebného úradu a preto mal odvolací súd vychádzať z toho, že tento priestor je nebytovým priestorom. 2/ Zmluva/y o prevode vlastníctva družstevných bytov sú čiastočne neplatné v časti tvrdeného prevodu podielov na spornom nebytovom priestore z dôvodu neurčitosti zmluvy ohľadom predmetu prevodu s poukazom na ust. § 37 Občianskeho zákonníka a pre rozpor s ust. § 5 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka vzhľadom na to, že neobsahujú podstatné obsahové náležitosti zmluvy o prevode nebytového priestoru.“

3.4. Dovolateľ zároveň navrhol odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ až 31/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobca, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

8. 1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľ v prvom rade vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Žalobca namietal, že procesným postupom súdov nižšej inštancie došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

14. Žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP v prvom rade namietal, že postupom rozporným s § 394 ods. 2 CSP, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 394 ods. 2 CSP písomné vyhotovenie rozhodnutia podpisujú všetci členovia senátu. Ak rozhodnutie nemôže podpísať predseda senátu alebo iný člen senátu, podpíšu ho zvyšní členovia senátu; dôvod sa na písomnom vyhotovení poznamená.

16. Podľa § 2 ods. 11 písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy (ďalej len „vyhláška“), sa na účely tejto vyhlášky rozumie prvopisom písomnosť súdu vyhotovená ako elektronický úradný dokument, ktorý je autorizovaný.

17. Podľa § 61 ods. 1 vyhlášky, ak predpisy o konaní pred súdmi neustanovujú inak, prvopis rozhodnutia súdu autorizuje predseda senátu, samosudca alebo súdny úradník, ktorý rozhodnutie vydal.

Prvopis rozhodnutia vydaného podľa osobitného predpisu autorizuje notár. Ak podľa predpisov o konaní pred súdmi podpisuje prvopis iný člen senátu alebo iný poverený sudca, uvedie sa pred podpisom zastupujúceho skratka "v zast.", prípadne "v. z.". Ak ide o rozhodnutie vo veci, na ktorú sa nevzťahujú predpisy o elektronickom výkone verejnej moci, prvopis rozhodnutia podpisuje ten, kto rozhodnutie vydal.

18. Civilný sporový poriadok zaviedol nový spôsob podpisovania rozhodnutia odvolacieho súdu. Podpisom všetkých členov senátu odvolacieho súdu, ktorý o odvolaní rozhodoval, sa posilňuje funkcia senátneho rozhodovania, a to predovšetkým vo výchovnom smere, s tým, aby o rozhodnutí odvolacieho senátu nevznikal dojem, že ide o rozhodnutie samosudcovské. Ak rozhodnutie nemôže podpísať predseda senátu alebo iný jeho člen, podpíšu ho len ostatní členovia senátu, pričom dôvod nepodpísania sa na písomnom vyhotovení rozhodnutia poznamená.

19. Dovolací súd poukazuje na to, že o tom ako prebiehalo konanie môže dovolací súd usudzovať iba z obsahu spisu. V posudzovanej veci z obsahu spisu je zrejmé, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd podľa zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku z 12. februára 2020 (č. I. 280 spisu) prejednal a rozhodol v senáte zloženom z predsedníčky senátu L. a členov senátu L. a L.. Písomné vyhotovenie rozsudku v záhlaví okrem iných náležitostí obsahuje totožné mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci. Na č. I. 291 spisu sa nachádza úradný záznam, z ktorého vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu nebol elektronicky podpísaný sudcom L. z dôvodu čerpania dovolenky v čase elektronického podpisovania.

19.1. Skutočnosť uvádzaná v dovolaní, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach nebol podpísaný členom senátu L. bez ďalšieho neznamena, že nebola zachovaná kolektívnosť senátneho rozhodovania a že žalobcovi nebolo doručené identické rozhodnutie odvolacieho súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, prečo menovaný člen senátu uvedené rozhodnutie nepodpísal.

19.2. K uvedenému pozri aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 199/2022 (body 33. a 34. odôvodnenia), v ktorom ústavný súd dodal, že: „neuvedenie dôvodu (ktorý má informatívny charakter), pre ktorý niektorý z členov senátu nemohol prvopis rozhodnutia podpísať priamo na písomnom vyhotovení rozsudku, ktorý spĺňa všetky formálne náležitosti a je účastníkovi konania riadne doručený, síce predstavuje pochybenie zo strany súdu, avšak nie takej intenzity, aby do rozsudku najvyššieho súdu akýmkoľvek spôsobom zasahoval (I. ÚS 236/2020). Ústavný súd v závere dodáva, že len samotné prípadne formálne nedostatky rozhodnutia orgánu verejnej moci nemožno automaticky spájať aj so zásahom do základných práv fyzickej osoby, ak k tomu nedôjde aj v materiálnom zmysle, teda so zreteľným, preukázateľným dopadom na základné práva tejto osoby (III. ÚS 144/2016). Účelom konania o ústavnej sťažnosti nie je odstraňovanie formálnych nedostatkov rozhodnutí za predpokladu, že tieto nemali vplyv na základné práva sťažovateľov (III. ÚS 215/2021).“

19.3. Dovolateľ v tejto časti nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

20. Žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP ďalej namietal porušenie ustanovenia § 382 CSP odvolacím súdom, keď mal za to, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie na základe odlišného právneho posúdenia veci, s ktorým strany neoboznámil a nedal im príležitosť sa k nemu vyjadriť, v dôsledku čoho došlo k porušeniu procesných práv žalobcu.

21. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

22. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o prekvapivé rozhodnutie v zmysle § 382 CSP. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než

na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5 Cdo 46/2011).

23. V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď predmetom sporu bolo určenie vlastníckeho práva k žalobcom vymedzenému priestoru, pričom rozhodujúcim bolo posúdenie 1/ o aký priestor ide 2/ a v koho je vlastníctve. Žalobca v konaní tvrdil, že sporné priestory majú povahu nebytového priestoru a je vo vlastníctve žalobcu, pričom žalovaní uvádzali, že predmetné priestory sú evidované ako súčasť bytového domu, keď sa v bytovom dome žiaden oddelený nebytový priestor nenachádza, a prešli do ich vlastníctva. Predmetom konania bola spornosť „povahy“ daných priestorov a otázka ich vlastníctva, žalobca tak mohol očakávať, že odvolací súd bude v rámci odvolacieho prieskumu posudzovať charakter daných priestorov a ich vlastníctva, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemôže byť ani prekvapujúce a ani nečakané. Žalobca mohol očakávať a predvídať ako rozhodne odvolací súd. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie prekvapivo na úplne novom právnom posúdení. Odvolací súd (aplikujúc ustanovenia zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) zaujal iný právny záver ako súd prvej inštancie, keď v rozhodnutí dospel k záveru, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj sporného priestoru ako určitej časti bytového domu, čím zákonom predpokladaným spôsobom došlo u žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru. Pričom odvolací súd zároveň, vzhľadom na tvrdenia žalobcu, že k prevodu nemalo dôjsť, pretože priestor nechcel predať, odkázal na ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka. Postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k žalobcom namietanej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24. Pokiaľ dovolateľ zároveň mienil v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietať aj že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

25. Žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, mal za to, že je arbitrárne, vnútorne zmätočné a protirečivé s ohľadom posúdenia povahy priestoru a jeho existencie, ako aj že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami a právnymi otázkami.

26. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

27. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným

spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

28. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnili. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zároveň sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

28.1. Vzhľadom na dovolacie námietky žalobcu, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami týkajúcimi sa prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru a jeho neplatnosti, ako aj že rozhodnutie je vnútorne zmätočné a protirečivé s ohľadom posúdenia povahy priestoru a jeho existencie, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že odvolací súd v rozhodnutí dospel k záveru, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj sporného priestoru ako určitej časti bytového domu, čím zákonom predpokladaným spôsobom došlo u žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru, preto akékoľvek úvahy a argumenty ohľadom prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru a prípadnej neplatnosti právneho úkonu týkajúceho sa prevodu nebytového priestoru, by boli vzhľadom na prijaté závery súdu nadbytočnými a nepodstatnými.

29. Dovolací súd považuje za potrebné vzhľadom na námietky dovolateľa zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

29.1. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobca tak neopodstatnene namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

30. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

31. Žalobca ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

32. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP); ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

33. Dovolací súd v tejto časti poukazuje na body 8., 8.1. a 9. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

34. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP vo vzťahu k ním vymedzeným jednotlivým otázkam.

34.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa.

34.2. Pokiaľ dovolateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí v dovolaní v spojitosti s týmto tvrdením vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ odvolacím súdom neriešenú otázku.

35. Ak v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

36. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže odvolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

37. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

37.1. Rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej v civilnom sporovom konaní predchádza činnosť, v rámci ktorej súd rieši celý rad otázok, ktoré majú rôzny význam pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, ktorý by mohol a mal podrobiť posúdeniu všetko, čím sa zaoberal súd prvej a druhej inštancie. Z povahy dovolania a dovolacieho konania vyplýva, že najvyšší súd nemôže posudzovať všetky procesnoprávne a hmotnoprávne otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním).

38. Dovolací súd zdôrazňuje, že nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa

§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ako aj § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

39. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

40. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd uvádza, že vo všeobecnosti platí, že ak niektorý zákon podmieňuje vznik určitého nároku kumulatívnym splnením viacerých predpokladov, súd žalobe vyhovie iba vtedy, keď sú dané všetky zákonom stanovené predpoklady vzniku nároku, inak žalobu zamietne. Pokiaľ súd žalobe uplatňujúcej taký nárok vyhovie, pre úspech dovolania žalovaného stačí, ak v procesne prípustnom dovolaní dôvodne spochybni správnosť riešenia právnej otázky týkajúcej sa čo aj len jedného z viacerých predpokladov. Iná situácia ale nastáva, keď súd žalobu týkajúcu sa takého nároku zamietne. Žalobca vtedy ako dovolateľ dosiahne v dovolacom konaní úspech len ak opodstatnene spochybni správnosť riešenia buď tej jedinej právnej otázky, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, alebo súčasne všetkých tých otázok, na riešení ktorých spočívalo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

41. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj sporného priestoru ako určitej časti bytového domu, čím zákonom predpokladaným spôsobom došlo u žalovaných k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a k podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru.

41.1. Z uvedeného je zjavné, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na závere 1/ že sporný priestor bol určitou časťou bytového domu, 2/ medzi predávajúcim družstvom a kupujúcimi bytov boli uzavreté platné zmluvy o predaji aj uvedeného priestoru, 3/ na základe čoho došlo zákonom predpokladaným spôsobom k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu a podielovému spoluvlastníctvu sporného priestoru žalovanými.

42. Dovolateľ v dovolaní vymedzil tri otázky (ktoré považoval za otázky právneho významu), pričom ako prvú nastolil otázku (vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), či: „môže priestor, ktorý bol skolaudovaný ako nebytový priestor, stratiť povahu nebytového priestoru a mať povahu spoločnej časti bytového domu, z dôvodu jeho nezapísania do katastra nehnuteľností?“

43. Dovolací súd k takto dovolateľom vymedzenej otázke uvádza, že odvolací súd rozhodnutie nezaložil na posúdení, či môže priestor skolaudovaný ako nebytový priestor stratiť povahu takéhoto priestoru a nadobudnúť povahu spoločnej časti bytového domu z dôvodu jeho nezapísania do katastra nehnuteľností. Otázka nastolená žalobcom nie je v kontexte prejednávanej veci otázkou zásadného právneho významu, pretože od nej nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V tejto časti dovolací súd zároveň poukazuje na body 45. a 45.1. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

43.1. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že otázka nastolená žalobcom v dovolaní nemá v okolnostiach daného konania (a tohto dovolacieho konania) znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

44. Žalobca zároveň v dovolaní vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom (v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) vymedzil nasledovné otázky: „1/ či zmluvou/ami o prevode vlastníctva družstevných bytov v bytovom dome mohlo platne dôjsť k prevodu nebytového priestoru, ktorý sa v bytovom dome nachádza, avšak nebol v čase prevodu na LV, na ktorom je evidovaný bytový dom zapísaný na žalovaných (prípadne ich právnych predchodcov), a to na základe toho, že prílohou zmlúv o prevode bytov do vlastníctva bol grafický náčrt podlažia, kde sa nachádza tento nebytový priestor a v zmluvách a grafickej prílohe nie je uvedené, že

predmetom prevodu nebytový priestor nie je.“ 2/ „Aké právne dôsledky vyplývajú z toho, ak vlastník nebytového priestoru, ktorý je súčasne vlastníkom družstevných bytov nachádzajúcich sa v tom istom bytovom dome (budove s identickým súpisným číslom) uzavrie s nájomcami družstevných bytov zmluvy o prevode vlastníctva k družstevným bytom, pričom nebytový priestor nie je v čase prevodu zapísaný na LV a v zmluvách o prevode vlastníctva družstevných bytov nie je uvedené, že predmetom prevodu nie je na LV nezapísaný nebytový priestor? Povedané inými slovami, je možné, aby došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru, ktorý nie je zapísaný na LV zmluvami o prevode družstevných bytov, ktoré sa nachádzajú v tom istom bytovom dome a to v časti prevodu podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, ak v zmluvách nie je uvedené, že predmetom prevodu nie je na LV nezapísaný nebytový priestor?“

44.1. Žalobcom vyššie zadefinované právne otázky by mohli mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP iba vtedy, ak by výsledok ich riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný dôvod, pre ktorý nebolo jeho žalobe vyhovené. Žalobcom nastolené otázky (ohľadom prevodu vlastníckeho práva k nebytovému priestoru a zmlúv o prevode nebytového priestoru) odvolací súd v rozhodnutí neriešil (teda od nich nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu); navyše tieto otázky dovolateľ sformuloval všeobecne.

45. Predmetné „dovolacie“ otázky sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkali takých záverov, výlučne na ktorých spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľom nastolené otázky majú v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorých zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

45.1. V tejto súvislosti dovolací súd, keď dovolateľ v dovolaní namieta správnosť právnych záverov súdov, opätovne zdôrazňuje, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

46. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dané otázky nastolené žalobcom v dovolaní nemajú v okolnostiach daného konania (a tohto dovolacieho konania) znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

47. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania, a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

48. Keďže otázky nastolené žalobcom v dovolaní nemajú v okolnostiach daného konania (a tohto dovolacieho konania), znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, v dôsledku čoho prípustnosť jeho dovolania nevyplyva, dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, ako aj dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

49. Podľa § 444 ods. 2 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

50. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal

samostatné rozhodnutie (napr. sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019).

51. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

52. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.